

състанѣхъ ми съ Ловелена; чувствата ми къмъ него сж чувства сыновни. Опростихъ ся слѣдъ това съ Еленкѣ. За да разбере нуждѣтъ въ ко-
ѣто ся намѣрвахъ да приѣмнѣ едно таквозь мѣсто,
трѣбаше непрѣмѣнно да ѣ откриѣ малкѣ една
часть отъ истинѣтъ; казахъ че съмъ подпаднахъ
подъ приврѣмѣнны нѣкои мѣчпотіи. Но горката,
както ми ся струва, разумѣ каква е работата;
голѣмѣтъ ѣ очи въ недоумѣніе прѣлѣхъ отъ съ-
зы, и мя пригърнѣ.

Най-послѣ трѣгнахъ. Желѣзницата мя изнесе
на Редонѣ дѣто прѣношувахъ. А днесъ ся ка-
чихъ на талигѣ за да дойдѣ слѣдъ петъ шесть
часа въ малкѣтъ градецъ на Морбіанѣ, който
отстои малко нѣщо отъ жилището на Ларока.
Изминѣхъ около десетъ левгы отсамъ Редонѣ;
тая страна е равна, зелена и монотоническа, по-
крыта подъ необозримо множество дръвѣя ябъл-
кови по безкрайнытъ ѣ лѣкы. Ровове и възвы-
шенія покрити съ гѣстолиственны дръвѣя, прѣси-
чахъ зрѣніето ти и отъ двѣтъ страны на пѣтъ-
тъ; тукъ тамъ малкы нѣкои жглове които имахъ
веселѣхъ онѣзи пріятность на красивы селца, и
селскы ризи или шенкы ся виждахъ да съживя-
ватъ простытъ онѣзи положенія; всичко това о-
ще отъ прѣднѣй день мя убѣждаваше, че поети-
ческата Бретанія е красолубива и малко по су-
ха сестра на нижнѣ Нормандіѣ.

Като ми умръзнахъ и ябълкытъ и тая без-